

“Ben yeraltıyım!” böyle başladı cümle...

Ilık bir ilkbahar sabahı...
falan değildi.

yalnızlığın güne başlamış haliyim
içimde koca bir sıkıntıyla yüzümü yıkadım
aynaya bakıp kim olduğumu hatırladım
saat yerindeydi, zaman dibinde
ben boşlukta,
boşluk bende...
havada asılı unutulmuş gibi.
inmek istediğim yerler var
görmek istediğim delikler...
havanın beni istemediği günler,
yeryüzü oluyorum
buna katlanamıyorum
insanların hepsi içime düzen kuruyor sanki
göçebe hayattan yerleşik hayata geçiyor,
en az bin ben doğuruyorlar...
en az bin ben insan olmak istiyor
buna dayanamıyorum.
çoraplarımı çıkarıp toprak altına iniyorum
hepsi üstüme basıyor
hepsinin düştüğü kayganlığı görüyorum
gözlerimi kapatmak istiyorum olmuyor,
toprak batıyor...
kutsal topraklar bile acıtıyor gözlerimi
şeytan taşlayanların belleri akıyor
görüyorum...

Sıkıntının vücuda girmiş haliyim
Tanrı bana “ben sana sıkıntımдан üfledim.” derken ciddi di
O, önce Adem sonra kadın ve elma olduysa koca bir sıkıntı da olabilirdi!
ana rahmine eksik düştüm
bu babamın suçuydu
bu İsa'nın suçu da olabilirdi
ve asıl onun babasının can sıkıntısıydı...
erkek kılığına girmiş bir Tanrının 31 kere yaşadığı büyük sıkıntının sonucuyduk
sadece...

havada asılı duran bir bedende can sıkıntısının tekrarlanacağını bilse,
beni topraktan yaratılanlar listesinde sıraya koymazdı
zaten ben de istemezdim;
aynı cehennemden çıkanlardan çoğalmayı!

Taşları sayıyorum,
yıldız kaydığında hiç dilek tutmadım ben

taşı uçurumdan atarken hayalimi gerçekleştirmiş oluyorum
içimde bir beni daha öldürmüş oluyorum.
matruşka gibi küçülüyorum
kendimi kendimden çıkarırken taş kesiliyorum
yabancı bir ayağı kesince kendimi havada uçarken yakalıyorum
kayalara çarpıp yankılanacakken, alıp odama koyuyorum
sonra bir taşa, yani kendime bakıp düşünüyorum,
girdaba nerede, hangi gün, ayın kaçında girdiğimi biliyorum...
hayatımın her anını her detayını hatırlıyorum
düşüşlerimi biliyorum;
ilk yazamadığım harfi
ilk söyleyemediğim kelimeyi
ilk yaşamayanı
ilk açılan mezarı
ilk 8 yaşımı
yasımı...
taşları sevmeye gençlik yıllarımda başladım
herkesin idealizm görüşünün altındaki materyalizmi görünce,
taşı insana çevirmekten vazgeçip insanı taşa çevirdim
hiçbirinin hiçbir anlamı yoktu aslında
her şey eninde sonunda yalnızlıktı...

Tuvaletten çıkarken ışığı kapattım
her yer karardı
meğer hiçbir lamba yanmıyormuş
evde hiç kimse yokmuş
aslında var,
yani;
evin her yerinde birileri var
fakat benimle hiç biri konuşmuyor...
kendi aralarında konuşuyorlar,
bazen fısıltıyla, bazen bağırarak,
çoğu zaman da duyabileceğim tonla.
beni de alın aranızda diyorum
çok sıkılıyorum, konuşalım diyorum
bu sabah kendimi boğmaya kalktım, ellerimi Adem elması kesti diyorum
duymuyorlar...
duyanlar var seziyorum.
Büyüğünce şizofren olsaydım hayatım güzel olabilirdi
en çok annemi sevseydim hayatım güzel olabilirdi
bisikletten düşseydim,
süper kahramana inanıp camdan uçsaydım
hayatım güzel olabilirdi!
insan olmaya üşendim
hayat yaşamaya, hobi edinmeye, karınca sevmeye
balık tutmaya, boğazı seyretmeye
koleksiyon yapmağa, eski fotoğraflara bakmaya

aşık olmaya...
dilimi bağlayıp susabilmeye...
öylece oturup kalkmamaya bile üşendim...
Sohbet edelim diyorum, anlatayım susmadan
son sözümü söyleyip gideyim diyorum
dinlemiyorlar,
gidemiyorum...

Kaç saatte halüsinasyon görülüyor bilmiyorum
saatlerce uyumayıp günlerce uyuduğum oluyor
sanrıdan s'yi çıkarıp t koyunca tanrı oluyor
ve ikisi de koca bir var sayım...
tanrıya inanıyorum ben
sanrıya da inandım
ikisini de hiç görmedim
ihtiyacım olduğundan inandım,
koca bir maddeyi taşıyamayacağımdan.
Sen gerçek misin diye soruyorum şu sıralar, ziyaretime gelenlere
gerçek olmamalarını istediğimden
kendime oyun kurmak isteğimden
beynimi çıkarıp insana çevirmek isteğimden...
sorular soruyorum onlara
verdikleri yanıt benim olmayınca anlıyorum gerçek olduklarını
sigara sunuyorum
ve mutlaka kendim de yakıyorum ardından
sonra dinliyorum;
anlatıyorlar,
o kadar çok anlatıyorlar ki;
dumandan, ruhum tütüyor
ben bir kere daha çekiyorum kendimi içime:
Bırak!
Bırakmam, dinleyeceksin!
İstemiyorum bırak gideyim.
Otur lan yerine!
Neden yapıyorsun bunu?
Deliremediğinden.
Söndür şu sigarayı.
Söndürürsem uçarsın, olmaz!
dinliyorum
gülümsüyorum hatta
benim olmayan bir ağızla konuşuyorum...

Tarihe baktım, bugün kim öldü,
tanımıyorum
tarihte bugün hangi katil ilk cinayetini işledi
hangi manyak sevgilisinin cesedini yedi,
ben de yerdim...

onun yerinde olsaydım, o olsaydım yerdim
ama başkaları yemez bilirim
onlar... ah onlar...
insana kendini aşağılık hissettiren onlar.
kendimi çiçekten saymamam ondan
kasılan kolumdan, olmayan işimden suçluluk duyuşum pilav pişirebilenler yüzünden.
her gün tükürüyorum camdan
sel baskınlarını bekliyorum
tüm kadınlar ocakta yemeğini unutsun, dünya yansın istiyorum
ben unutturdum,
kadın olsam unutturdum...

Bulutlara baktım gündüz
şiiir dinledim.
"ölümüm birden olacak" dedi, kesiştim
sokaktan bir cenaze geçti o an
şiiir devam etti gözlerimin önünde.
böyle bitemem diye düşündüm
son yolculuğumu ben belirlemek istiyorum
fahişeyle geldim fahişeyle uğurlanmak istiyorum
sonra da yakılmak...
daha fazla çürümek istemiyorum.
zarfa konsun küllerim
önemli bir yazıymış gibi saklansın
zaten çürüyorum, çürütmeyin...
beni sevmeyen çıksın!
neden sevmediğini açıklasın
desin ki; aslında o...
aslında o desin boktan biriydi
siz onun görünüşüne aldandınız
hepinizi kandırdı, hepinizi aldattı!
bir gece desin,
bir gece, siz uyurken...
devam etsin anlatmaya ben yakılırken,
cümlelerin sonunda üç nokta bıraksın
üç toz kalsın oyundan.

Haber duyuyorum her yerden
tepki veremiyorum,
bu kötü
mutlu yüzler geliyor evime
hayatın yaşanır tarafını anlatıyorlar
güzelliklerden bahsediyorlar
o sırada televizyon açıktan ölen bir çocuğu gösteriyor
gözüm ona takılıyor, gördüklerim ağır basıyor
tam inanacakken Tanrının güler yüzüne
camdan dünyayı görüp vazgeçiyorum.

sonra aptal kutusu sanıyorum etrafımdakileri
kimi gözyaşındaki ölüsüyle bana sığınyor
kızıyorum;
gitsinler, dinlemek istemiyorum!
çektikleri her acı öfke krizlerime sebebiyet veriyor
hayır, acıyı bilmediğimden değil
2 yıl önce acı çeken birini görüp haline gülerken bıraktım acıyı.
eğer diyorum;
eğer kalbimin taşlarından biri daha yuvarlanırsa
terk ederim kendimi
acı yok derim
Fransa'ya giderim mesela
zaten derim;
insan eninde sonunda yalnız kalacak
acıya gerek yok
yaşım acıdan büyük.

Bazen hiçbir renk olmasın istiyorum
sadece gri olsun
tüm karmaşıklıkları örteyim
gözlerimi kapatıp uzun bir yola çıkayım
sisli bir havada otobüs yolculuğu yapayım
tek kişilik koltukta...
birinin yanında rahat edemem ben
yabancıları sessiz severim, ihtiyacım olduğu kadar.
neşemden kalma tüm renkleri duraklarda bırakıp
ölmüşlerin üzerine basarak,
şehrin hoşça kalın tabelası gibi kalayım
hoş bulmuyorum bu kenti,
gövdesi denizsiz, memersiz kadın gibi
ucuz içkilerde ucuz sarhoşluklarımın denizde ayılma ihtimali yoksa
güneşin çırılçıplak denizde öldüğünü kanıtlayamıyorsam
balıklarla dostluk kurmamışsam hala
şehrin kanserli oluşundan.
ve en kötüsü de!
en kötüsü de...
Gri olsun,
beyaz ve siyahtan doğan
doğuştan sakat!
çünkü...
çünkü, yaşamın her halini barındırır
bir bacağı olmayan adam kadar sahicidir gri
tek bacaklı adam gibi gerçektir...
yolda ilerlerken geriye atılandır
mutlu mutsuz iyi kötü yalan doğru
hepsidir.

Bazen o kadar panikliyorum ki olanlardan
yüreğim öyle bunalıyor ki
işte o zaman annemin topuklu ayakkabılarını giyip salonda volta atıyorum
çıplak parke bir kadın gibi inliyor altımda
ben yürüdükçe cinsiyet değiştirerek adam sesi oluyor
sert ve soğuk
bir şeyler anlatıyor
dili dönmüyor, dönse...
dönse belki ölümler de geri dönecek
tüm bu evde yaşamışlar kalkıp benim halimi soracaklar
hızlanıyorum
bunları düşündükçe 23 adımın dünyam olduğu hissine kapılıyorum
sanki bu sesler yaşam belirtmiş ve durursam oyun bitecekmiş gibi...
ileri geri yürüyorum
gülümsüyorum,
iyiyim diyorum
şuan daha iyiyim,
ama sıkılmasam...
sıkılmasam bunlar olmaz
ben sıkıldığım için parkenin seslerini seviyorum
yüzyıllar öncesinden kalan duvarların seslerini duyuyorum
yerlerde duran kitapların mutluluklarını
şarap eskirken şişesinde oluşan kırışıklıkları
tavanından sarkan Tanrının kollarını görüyorum
sıkılmasam, geçmezdim bu sessizlikten.
kafamın içindeki boşluğa girmezdim
keşfetmezdim bu lanet ağrısı
dozunu bilirdim sıkılmanın
kalkıp sokağa çıkardım geçerdi
telefonla konuşup anlatırdım,
son cümlede çeyiz yapmaya karar verirdim
sandıklara bol bol sakız koyardım.
Ayaklarımın altında eziyorum sanki dudakları
tahta yerler bana bir şey anlatıyor
dili dönmüyor
dönse...

Hayallerimi çocukken korktuğum eskiciye verdiğimde karşılığında yalnızlıktan yapılmış
sehpa aldım

üstünde deli kadınların yazdığı kitapların bulunduğu
birkaç defter, kalem,
bana ait olmayan düşünce artıkları
zihnimi genişleten adamlar...
tüm düşünürlerden çaldığım tepkilerim
benim olmayan kelimeler
dayatılan aşklar
bulunan teoriler

organlarımda sakladığım hisleri dışı vuranlar
evrenin çözülmüş 4+4'ün eşittirleri
mektuplar, anılar, hikayeler...
küçükken eskici diye Tanrının hallerinden korkuyormuşum, anladım.
keşke daha çok tencere tava çalsaydım da annem beni kırmızı leğenle değiştirseydi
ve ben eskilerin içinde kaybolup gitseydim...
Sehpa o kadar doluydu ki,
ikinci kişinin varlığına alışamazdı
ben de alışamazdım
beynimin yaratamadıklarıyla o kadar meşguldüm ki,
her akşam eve gelen biri 2 ay sonra beni terk edebilir veya aldatabilirdi
ikisi de ayrılma sebebi değildi aslında.
sehpanın ayakları boşluktu;
yalnızlığın ayaklarıyla işlenmişti
kemik rengi henüz öğrenilmemişlerden elde edilip boyanmış
tam ortasında bulunan delik kilim desenini gösterse de, kara delikti...
tek kişilikti sehpa,
hiçbir şeyden iki tane yoktu
diğerinin kahve bardağını koyacak yerim yoktu...

Aydın ve Necla tartışıyorlardı filmin 1:32'nci dakikasında
biri çok sıkılıyor diğeri ise insan üzerinde kadavra gibi çalışıp yazılar çıkarıyordu
ikisi de birbirini acımadan eleştiriyor, bense izliyordum
bir an onların ben olduğunu fark ettim
üç kişiydik;
ben bana saldırıyor
ben bana karşılık veriyor
ve ben benleri izleyip, bendekileri çıkarıyordum
bedenimin herhangi bir yerinden bölünmüştüm...
duraksadım ve defalarca o sahneyi izledim
adam kadına yapacak bir şeyi olmadığından canının sıkıldığını söylüyordu
kadınsa boş şeylerle uğraştığını sadece yazmanın yetmeyeceğini ima ediyordu
ben onların kapsamıydım
tanrı gibi; kendimden insanlar yaratmış ve onları izliyordum
oyunum bu olmalıydı...
düğmeye bastığımda film bitecekti
ben istediğim an filmi sonlandırıp yenisine geçecektim
sıkıntidan tanrı olmuştum...
oturduğum koltuktan dışarıya baktım,
ne elbiseler görüyordum ben de
içlerinde ne olduğunu bilmediğim şık kıyafetler.
dizlerinin üzerinde yürüyen kot ve tişörlü biri ilişti gözüme
onun da oyunumun parçası olduğu düşüncesine kapıldım
o bendim, ona yakındım
dizlerimin acıdığını hissettim
tutup kaldırmak istedim onu
tutup ayağa kaldırıp böyle yürü demek

yerimden kalkamadım,
tanrı gibi...
yerimi bilip öylece oturdum hiçbir şey yapmadan...

eğer tanrı varsa her yeri acıyor olmalıydı
geçmişimden kalan muvazenesizi çıkarmak istemiştım,
ama kendimi parçalara bölmüştüm